

เวลานี้คงไม่มีเรื่องไหนที่ฮอตเท่ากับ การแพร่ระบาดของ “เชื้อไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009” ที่ประเทศไทยกำลังประสบกับ ปัญหามีผู้ติดเชื้อกระจายไปทั่วทุกภูมิภาคของประเทศแล้ว

ตัวเลขล่าสุดมีผู้เสียชีวิตจากโรคนี้นับแล้วกว่า 10 ราย นอกจากนี้ ทั้งหมอและผู้เชี่ยวชาญด้านไวรัส ยังคาดการณ์กันว่าอาจจะมีผู้ติดเชื้ออีกนับแสนราย

เลยเกิดกระแสเรียกร้องให้รัฐบาลประกาศ ยกกระดานการแก้ไขปัญหาดังกล่าวขึ้นเป็น “วาระแห่งชาติ” เพื่อสกัดกั้นและหยุดการแพร่กระจายของเจ้าเชื้อไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 อย่างเร่งด่วน

นอกจากวิธีการป้องกันตัวเองให้พ้นจากเชื้อไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ด้วยการฉีดแอนติเฟอรั่ม ร่างกายให้แข็งแรง ใช้ผ้าปิดปากปิดจมูก หากรู้สึกไม่สบาย ล้างมือด้วยสบู่บ่อยๆ กินร้อน ใช้ช้อนกลาง ทุกครั้งตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้ออกมารณรงค์แล้ว แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านเชื้อไวรัส ยังออกมาเตือนด้วยว่าช่วงนี้ให้หลีกเลี่ยงสถานที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อได้ง่าย โดยเฉพาะจุดที่มีผู้คนไปรวมตัวอยู่เป็นจำนวนมากๆ เช่น ห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ สถานที่จัดคอนเสิร์ต คารา-

โอเกะ ผับ เคาท์ ร้านเกม เป็นต้น แต่ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ ก็คงต้องปิดปากปิดจมูกไว้ตลอดเวลา

วิธีการง่ายๆ แค่นี้ “นายว้าก” ขอให้ทุกคนช่วยกันปฏิบัติอย่างเคร่งครัด อย่ามัวชะล่าใจ คิดว่าเป็นเรื่องไกลตัว ทั้งที่จริงๆ แล้วเวลานี้ต้องยอมรับว่าเชื้อไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 นี้ กำลังจ่ออยู่ตรงคอหอยคนไทยกันแล้ว ถ้าไม่หวังตัวเอง ก็ควรหวังคนรอบข้างและคนอื่นที่อยู่ใกล้กันบ้าง

พูดเรื่องไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 มากไป เต็มบรรดาวิจัยจะวิตกจริตไปกันหมด

“นายว้าก” เลยต้องกลับลำ 180 องศา พาซะแว๊ป ขึ้นเหนือไปชมกิจกรรมดีๆ ที่สร้างสรรค์ของ หนุ่มสาวชาวรั้วมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง (มฟล.) ที่ได้ใช้เวลาว่างจากการเรียนจัดโครงการ “พี่สอนน้อง” ซึ่งได้จัดติดต่อกันมา ปีนี้เป็นปีที่ 4 แล้ว เพื่อเติมเต็มความรู้วิชาภาษาอังกฤษ และคอมพิวเตอร์ให้กับนักเรียนระดับ

ประถมศึกษา จากโรงเรียน บ้านนางแล และโรงเรียน ห้วยพุล ซึ่งเป็นโรงเรียนในชุมชนที่อยู่บริเวณรอบๆ มหาวิทยาลัย “ติ๊ป” สรยุทธ ทรัพย์ภิญโญ เพรชชีหนุ่ม สำนักรจัดการ สาขา อุตสาหกรรมการบริการ ยิ้มก่อนเล่าว่า “ผมลงทะเบียนเรียนในช่วงซัมเมอร์ที่ผ่านมาไว้เพียงรายวิชาเดียว วันหนึ่งเรียนแค่ 2 ชั่วโมงเท่านั้น จึงเลือกเข้ามาเป็นทีมงานในโครงการพี่สอนน้อง เพื่อใช้เวลาที่เหลือในแต่ละวันให้เกิดประโยชน์ ถ้าไม่ได้มาทำกิจกรรมกับมหาวิทยาลัย ก็คงต้องไปเดินเล่นตามห้างสรรพสินค้าหรือดูหนัง แต่พอมาทัดตรงนี้ เรียนเสร็จก็อยู่ในมหาวิทยาลัยต่อ ทำให้ไม่ต้องไปเดินห้าง หรือใช้ทำอะไรให้เปลืองเงิน ผมคิดว่าโครงการนี้เป็นประโยชน์ทั้งกับตัวผมเองและเด็กๆ มาก โดยเฉพาะอยู่ที่มสทอนภาษา อังกฤษ มีส่วนช่วยให้เด็กนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้น หรืออย่างน้อยก็เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาที่เด็กๆ เคยรู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก”

ติ๊ป

นุ่น